

Oponentský posudek teoretické diplomové práce

Vladimír Inek:

Americká inscenovaná fotografie, ovlivněná tvorbou Jeffa Walla a Phillipa-Lorci diCorcii

Vladimír Inek se ve své práci zabývá obnoveným zájmem o inscenovanou fotografii, který můžeme pozorovat od 70. let 20. století zejména v severoamerické fotografické produkci. Pokouší se identifikovat základní historické mezníky i zdroje inscenované fotografie a podrobně se věnuje některým aspektům tvorby Jeffa Walla a Phillipa Lorci diCorcii. Tyto autory považuje za průkopníky a zároveň ústřední postavy současné inscenované fotografie.

Už samotnou volbu tématu je třeba ocenit i s ohledem na skutečnost, že literatura k tématu je v českém jazyce spíše útržkovitá a to i přesto, že inspirace tvorbou Walla, diCorcii a podobných autorů je v posledních letech nejen v českém kontextu stále patrnější.

Struktura samotné práce a její argumentace je logická, autor správně dává inscenovanou fotografii do souvislostí s obrazovou tradicí fotožurnalismu i myšlenkovým pozadím konceptuální tvorby a nepomíjí další důležitá témata jako průniky inscenované fotografie s kinematografií či dialog tohoto tvůrčího přístupu s malbou a to zejména s ohledem na formát vyobrazení a jeho vztah s divákem.

O něco kritičtější však musím být ke způsobu, jakým autor v textu nakládá s jazykem. Časté a místy až únavné je používání velkého množství cizích termínů, které navíc postrádají řádné definice. Připívají pouze ke zmatečnosti některých částí textu. Stejně tak předpony jako post, neo, pseudo a další výsledný text dále znepřehledňují a budí dojem, že autor si ne vždy byl jistý samotným významem jednotlivých výrazů. Přílišná lehkost v nakládání s odbornými termíny navíc místy vede až ke zkratkovitým tvrzením, která by při bližším rozboru jen steží obstála. Také překlady z angličtiny místy mohou mást - Eden lze přece přeložit jako "ráj".

Celému textu by velmi prospěla jazyková korektura, která by kromě pravopisných chyb mohla odstranit také velké množství překlepů ve jménech (Jeckson Polloc, Gergard Grichter, Diane Arbus). Větší pozornost by si také zasloužila práce s citacemi a odkazy.

Přes výše uvedené výhrady i skutečnost, že názor autora byl z textu znát spíše sporadicky se jedná o práci, která může Vladimíru Inkovi poskytnout dobrý základ pro další studium souvislostí americké inscenované fotografie.

Hodnocení: C

V Brně 3.2.2011

Jan Šymon